

Domstolarna och lagarna

20 års rättegångar om ett preskriberat brott.

På senare tid har i media diskuterats fall där mer eller mindre starka opinioner ställts i motsats till gällande svensk lag t.ex. FRA-ärendet, fildelningsdiskussionen, ”styckmålet” och Ladbroke-ärendet med kritik mot ledamöter i regeringsrätten (**RR**, här även = nyligen namnändrade ”högsta förvaltningsdomstolen”)

Dagligen kan man ta del av deklARATIONER om frihet, rättssäkerhet och integritet. Fredrik Reinfeldt: *Rättssäkerhet* är en förutsättning för en fungerande demokrati. Förr JK Göran Lambertz: Bättre bevisprövning, respekt för lagen och värn om *rättsstaten* är nödvändigt i ett gott samhälle. Efter de sorgliga händelserna i Oslo framhåller statsministrarna i Norge och i Sverige – *vikten av att rättsstatens lagar upprätthålles.*

När det gäller domstolarna i Sverige bör erinras om att alla domare måste avlägga *domared* inför domstol innan de får tjänstgöra som domare. Jag citerar de här mest relevanta punkterna i denna ed (rättegångsbalken 4 kap 11§): ... ”*efter mitt bästa förstånd i alla domar rätt göra ... och döma efter Sveriges lag och laga stadgar; aldrig lag vränga eller orätt främja för...vänskap, avund, illvilja eller räddhåga...*”

De orättvisor och livsavgörande skador, som drabbar enskilda personer om lagarna får stå tillbaka, framgår tydligt av rättegångarna i det s.k. styckmålet. Nedan följer en kronologisk rättsutredning

Styckning av en död människas kropp är ett brott, som straffas med böter eller fängelse i högst sex månader och sålunda preskriberas efter två år. Brottet kan endast åtalas av allm. åklagare vid allmän domstol.

De båda legitimerade läkarna Thomas Allgén och Teet Härm (AoH) häktades hösten 1987 och åtalades för mord på Catrine annandag pingst 1984. *Styckningen av hennes döda kropp, som ägde rum i samband med mordet, åtalades inte eftersom det var preskriberat.* Om så ej varit fallet skulle åklagaren säkert ha åtalat styckningen, som är ett särskilt brott och förvisso varit försvärande vid mord. Ett brott är ett brott i vilket sammanhang det än sker. I detta fall skulle det ha skett *utom tjänsten.*

Sthlm:s tingsrätt (**TR1** – 1988) fann AoH skyldiga och beslöt om läkarundersökning. Detta beslut överklagades och **Svea hovrätt** återförvisade målet till TR samt *frigav AoH, som varit häktade i ca sex månader.*

TR2 (Dom 8.7.1988, lagman Spak o chefsrådm. Westlander jämte nämnd) ogillade åtalet för mord av det skälet att *orsaken till Catrines död ej var klarlagd. - I slutet av domskälen tillade TR2 ”att det var ställt utom allt rimligt tvivel” att AoH i samråd styckat Catrines kropp.*

Alla yrkesdomare torde veta att man *i domskäl ej skall yttra sig om brott som inte åtalats, är preskriberat och saknat betydelse för målets utgång.* Dessutom torde dessa framstående domare ha vetat, att AoH ej kunde klaga mot domskälen i en friande dom. Tillägget kvarstår alltså i all framtid och kan inte utplånas ens om det – som i detta fall – är fel.

Domskälstillägget måste ha skett avsiktligt och fick fatal verkan. **Utan tillägget hade denna rättssak varit avslutad med TR2:s dom.** Det hade då inte funnits något som helst skäl att deslegitimera AoH. Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnd (HSAN) – där ärendet om mistning av legitimation anhängiggjorts redan under mordmålet - skulle ha avslutat ärendet utan åtgärd. AoH hade alltså kunnat fortsätta som legitimerade läkare i juli 1988. En tragisk utveckling hade då undvikits.

Det är svårt att förstå varför två yrkesdomare negligerat de fyra skälen ovan, som – var för sig – enligt domared och lag bort föränleda TR 2 att låta bli tillägget. Spak sade efteråt till pressen att tillägget var en ”konsumentupplysning” - vilken f.ö. visade sig vara fel.

En ytterligare reflektion till TR2:s tillägg: om TR2 funnit bevisat att två oförvitliga, legitimerade läkare kommit överens om att träffas under pingsthelgen, ”hittat” Catrines döda kropp, transporterat den till rättsläkarstationen, ”dukat” för obduktion, klätt om, styckat, fotograferat, fördelat kroppsdelar i plastsäckar, städad, klätt om igen, utplacerat säckarna på olika platser, allt under det A hela tiden (högst ca 3 timmar av helgdagen stod till förfogande) drog en barnvagn med sin då 1½-åriga dotter. Om TR ansåg detta bevisat (proven beyond reasonable doubt) då hade – inräknat det allra minsta som kunde anses peka mot AoH – TR2 väl kunnat döma för mord, eftersom mördare och styckare med ca 99% sannolikhet är samma person(er). Paradoxalt nog hade detta varit bättre för AoH, som då hade kunnat klaga sig fria.

Härefter kom saken till HSAN, där Socialstyrelsen (SoS) åberopade TR2:s tillägg och yrkade återkallelse av legitimationerna. *SoS har rätt att föra talan i ett legitimationsärende, men kan inte begära prövning av skuldfrågan rörande ett brott, som ligger under allmänt åtal.*

HSAN beslöt 26.5.1989 att återkalla de båda läkarnas legitimationer. Undertecknad, då ordinarie ordförande i HSAN sedan 16 år, samt landstingsförbundets cheffjurist Jan Sahlin var skiljaktiga och ville låta AoH behålla sina legitimationer. I min reservation anförde jag flera skäl, men här må endast nämnas bristande bevisning och preskription.

Bevisprövningen är en av de viktigaste funktionerna för ordf. i HSAN och lagen föreskrev, att ordf. skall vara domare. Morgonen efter det min skiljaktighet publicerats i kvällstidningarna blev jag uppringd från Socdep (statsråd: Sven Hulterström). En tjänsteman meddelade, att jag inte skulle få fortsatt förordnande, vilket jag utlovats bl.a. med tanke på att jag sedan någon tid var HSAN:s representant i Tillsynsutredningen. *Att domare avlägsnas för att denne voterar för en misstänkts frikännande trodde jag inte förekom i Sverige.* Jag erinrade mig att jag i början av 80-talet, som President i The International Association of Judges, på dess vägnar beslutat om brev till bl.a. Polens justitieminister (under Jaruzelski-tiden) med protester mot att åklagare och domare avlägsnats för att de levererat ”felaktiga” domar och beslut.

På talan av AoH återgav kammarrätten i Sthlm (KR) legitimationerna (med 2 röster mot 2 enligt straffprocessrättens omröstningsregler).

SoS överklagade och yrkade att legitimationerna skulle fråntas AoH p.g.a. styckningen d.v.s. brott mot griftefrid. SoS företrädades inte av sina egna jurister utan av en advokat.

Inför den följande prövningen i förvaltningsdomstolarna var situationen följande. **Brott mot griftefrid var preskriberat sedan drygt ett år när mordåtalet mot AoH väcktes genom häktningen hösten 1987.** När en brottslig gärning (åtals)preskriberats, åligger det alla domstolar eller myndigheter i landet att iakttaga preskriptionen. De får inte företaga någon rättslig undersökning eller utredning rörande gärningen. Statens anspråk om påföljd är tillintetgjort. **Regeringsrätten (RR) borde följaktligen ha avisat talan om deslegitimation p.g.a. brott mot griftefrid,** varefter KR:s nysnämnda dom vunnit laga kraft och de båda läkarna hade kunnat återgå till yrket.

RR bryr sig dock inte om att brott mot griftefrid är preskriberat. Även med denna felaktiga mening

föreligger dock ytterligare ett skäl för förvaltningsdomstolarna att genast nedlägga styckmålet. Då återstår nämligen endast ett påstående (av SoS) att AoH utom tjänsten skulle ha begått brott mot griftefrid. Vad har en förvaltningsdomstol med det att göra? Svar: ingenting alls. Det kunde ha varit en sak för allm. åklagare men denne hade ju redan vid mordåtalet helt korrekt iakttagit preskription för brott mot griftefrid.

I stället för att rätta sig efter dessa två av svensk lag anvisade vägar och frikänna de två läkarna, återförvisade RR målet till KR med begäran, att *hålla "huvudförhandling i brottmål" såsom i hovrätt och att vid bevisprövningen inte ställa lägre krav "än som skulle ha gjorts i ett mål om åtal för styckningen". Enligt Sveriges grundlag kan dock endast allmän domstol på talan av allmän åklagare pröva skuldfrågan rörande en brottslig gärning.*

KR2 lydde dock RR:s anmodan och höll en brottmålsförhandling väsentligen enligt rättegångsbalken (RB) alltså inte enligt förvaltningsprocesslagen (Fpl).

KR 2 fann i dom den 31 maj 1991 AoH skyldiga till styckningen och fråntog AoH deras legitimationer. (KR2 gjorde i och för sig en enligt min mening helt otillräcklig bevisprövning). RR avslog ansökan av AoH om prövningstillstånd. Därmed vann KR2:s dom laga kraft.

RR har på de mest besynnerliga skäl och utan hänsyn till gällande lag lämnat upprepade resningsansökningar (senast i dess nya namn: högsta förvaltningsdomstolen) utan bifall enligt följande: **att stycka en död människas kropp är inte en brottslig gärning utan "ett handlande som, oavsett om det är brottsligt eller ej, innebär att en läkare visat sig olämplig att utöva yrket". Härefter, menar RR, skulle alltså förvaltningsdomstol mot de misstänkta förnekande kunna pröva skuldfrågan beträffande brott mot griftefrid (som t.o.m. skett utom tjänsten)**

Detta är en lek med ord, som röjer bristande kännedom om tillsynslagen och om begreppet åtalspreskription. Styckning av Catrines kropp är obestriddligt ett brott och ett brottsligt "handlande" är i sammanhanget samma sak som brottslig gärning. **RR menar ju att ett brott inte skulle vara ett brott när den misstänkte är leg. läkare eller leg. sjuksköterska, tandläkare, farmaceut, psykolog etc.**

Genom denna "rättstillämpning" har RR och KR2 berövat AoH (och i förlängningen alla legitimerade inom hälso- och sjukvården) en grundlagsfäst rättighet, som tillkommer alla människor i vårt land: att få skuldfrågan betr. en brottslig gärning prövad och avgjord av allmän domstol (regeringsformen 1 kap 9§). – Förvaltningsdomstol kan endast åberopa en dom av allmän domstol, om domen vunnit laga kraft och personen ifråga dömts för brottet (i ett domslut).

I resningsbesluten fortsätter RR att söka rädda det fatala återförvisningsbeslutet. Som nyss framgått förnekar RR att styckningen är ett brott. Därigenom skulle inte behövas någon diskussion om preskription, men RR har försvarat KR2:s deslegitimationsbeslut genom att hänvisa till att tillsynslagen inte innehåller något om preskription. Detta är i och för sig betydelselöst därför att – bland flera andra skäl – ingen domstol i vårt land kan "återuppväcka" straffbarheten efter en redan inträffad preskription. **RR:s ståndpunkt innebär även att de fundamentala reglerna i svensk lag om åtalspreskription inte skulle gälla för AoH eller för alla legitimerade personer inom vården. Att undantaga dessa yrkesgrupper från brottsbalkens regler är ett brott mot likabehandlingsprincipen i grundlagen.**

Förvaltningsdomstolarna tillämpade i styckmålet ömsom brottsbalken och rättegångsbalken ömsom förvaltningsprocesslagen, till synes mest till läkarnas nackdel. Man kan tala om en **Kafka-situation: RR uppmanar KR att använda straffprocessrätten, men vid resningsansökningar möts läkarna av FPL, vars resningsregel är mycket svagare och lämnar öppet för visst godtycke.**

Utredningen ovan visar, att Thomas Allgén och Teet Härm icke lagligen

kunnat dömas för brott mot griftefrid och att de därför är oskyldiga till nämnda brott.

De domare, som ansvarat för domskälstillägget i TR2 samt fällande domar och beslut i HSAN, KR 2 och RR har svikit sin domared och brutit lag och grundlag på sätt ovan angivits. Socialstyrelsen har handlat fel genom att föra talan om brott ”såsom allm. åklagare” inför obehörig domstol.

Genom mer än 20 års onödigt processande och genom alltjämt gällande beslut och dom ***har svåra ingrepp skett i de båda läkarnas samt i de vård-legitimerades frihet, rättssäkerhet och integritet.*** För de båda läkarna har det inneburit: ***livstragedi***, förlorad heder, i stort sett ännu pågående social utfrysning inom läkarkollektivet och bland allmänheten, förlorad dyrbar utbildning, stora kostnader, arbetslöshet, skadestånd till staten(!?) etc. Det bör också sägas, att ***staten*** för detta långdragna, olagliga processande säkert ***haft kostnader på åtskilliga miljoner kr*** (löner till domare och övrig personal, lokaler, sakkunniga, vittnen, advokater m.m.).

Stockholm i augusti 2011 /

Lars-Erik Tillinger

F.d. Hovrättslagman, Ordf. i HSAN 1973 – 1989

Hedersledamot i Sveriges domareförbund

Honorary President of The International Association of Judges

Till Högsta domstolen

Ansökan om resning

Sökande:

1. Läkaren Thomas Allgén, Kungsholmsgatan 17, 11227 Stockholm.
2. Läkaren Teet Härm (på grund av alltjämt förekommande förföljelse vill Härm – efter tillstånd av skatteverket – inte i allmän handling uppge sin adress. Ev. Förfrågningar eller beslut kan vidarebefordras av ombudet)

Ombud för sökandena: f.d. hovrättslagmannen Lars-Erik Tillinger, Storforsplan 1, 12347 Farsta.
Tfn 604 45 19. E-post: l.tillinger@telia.com Fullmakter bifogas *Bil. A*

Saken: Resning i mål om brott mot griftefrid (det s.k. styckmålet)

Yrkande: Sökandena anhåller, att Högsta domstolen beviljar resning av Kammarrättens i Stockholm laga kraftvunna dom den 31 maj 1991 (ans.om prövn.tillst. bifölls ej) vari sökandena frångits sina legitimationer som läkare, samt att Högsta domstolen undanröjer nämnda dom.

Grunden för yrkandena

Vi åberopar bifogade rättsutredning av Lars-Erik Tillinger, *Bil. B*

Det är flera fel av höga domare som denna rättsutredning påvisar. Av särskild vikt för denna ansökan är:

I. *Förvaltningsdomstolarna har prövat skuldfrågan rörande en brottslig gärning (efter talan av socialstyrelsen). Denna skuldfråga kan enligt Sveriges grundlag endast prövas av allmän domstol på talan av allmän åklagare.* Ett ingrepp har alltså skett i allmän domstols exklusiva behörighet och därmed i vår rättssäkerhet och integritet enligt grundlagen. Vi vädjar till Högsta domstolen att utplåna denna orättvisa, som vållat och alltjämt vållar oss oerhörda personliga och ekonomiska skador och lidanden.

Regeringsrätten har ett flertal gånger vägrat oss resning, senaste gången under det nya namnet Högsta förvaltningsdomstolen. Det skall anmärkas, att ifrågavarande resningsprejudikat formulerats så att det omfattat alla legitimerade inom hälso- och sjukvården.

II. Genom att manipulera med Tillsynslagen har regeringsrätten i resningsärende (nr 1) återupplivat åtalspreskriptionen för det redan före åtalet i mordmålet preskriberade brott mot griftefrid och förklarat att preskriptionsreglerna inte gäller för legitimerade inom hälso- och sjukvården. *På så sätt blir sökandena och nyssnämnda stora yrkesgrupper av med sin grundlagsenliga likhet inför lagen (likabehandlingsprincipen).* Det hemställes, att Högsta domstolen i detta sammanhang undanröjer även detta integritetsbrott.

Som ovan nämnts, visar Tillingers rättsutredning på flera andra fel av domstolarna och Socialstyrelsen:

1. Endast åklagaren i mordmålet tog hänsyn till att brott mot griftefrid preskriberats försommaren 1986. Det är obegripligt, att ingen av de ansvariga förvaltningsdomarna eller socialstyrelsen insett detta.
2. Angående TR2:s ”konsumentupplysning”. Vi drabbades då av en förstärkt, redan då enorm hatopinion. Det är just i en sådan situation man måste kunna lita på att domstolarna följer domared och lagar. Dessvärre kan vi aldrig bli av med denna ”brännmärkning”.
3. Regeringsrätten accepterade inte, att styckning av en död människa är ett brott (brott mot griftefrid) utan trollar bort detta faktum. Alla lagar – och bevisdata - som talar till vår förmån undviker regeringsrätten, t.o.m. grundlagarna.
4. Konstigt nog har – såvitt vi minns - ingen advokat eller SoS:s jurister eller ombud protesterat mot grundlagsbrotten eller ens mot preskriptionen, som ju för dem borde varit uppenbar.

Det spelar i och för sig ingen roll för den rättsutredning som framlagts, att de som lyckats se förutsättningslöst på bevisningen i styckmålet inte kan se något som talar för att vi skulle ha med styckningen att göra. Det kan möjligen vara av intresse för HD att få veta, att kammarrättens dom i sak inte alls var övertygande. Vi kan hänvisa till ett TV1-program av kriminologen Leif GW Persson, vilket starkt talade för att vi inte hade med styckningen att göra. För samma slutsats talar en granskning av bevisbedömningen i kammarrättens dom, som Tillinger företog för flera år sedan. Det gäller ett kapitel ur en längre redovisning som f.ö. finns på webben under www.mediemordet.com - En utskrift av detta beviskapitel bilägges.

Stockholm den 29 november 2011.

(Thomas Allgén) (Teet Härm)

En förklaring varför det dröjt så lång tid innan resning begärdes i HD och varför utredningen innehåller en del som för HD kan synas irrelevant.

Rättsutredningen är den senaste versionen av flera liknande, egentligen avsedda för publicering. Till en början skrev jag - bl.a. - en 18 sidor lång redogörelse till JO, som omgående avvisades p.g.a. att mer än två år hade gått sedan det senaste avgörandet i målet. JO var alltså inte den ersättning för författningsdomstol, som jag hoppats. JO avvisade även förnyade försök från olika håll.

De båda läkarna hade egna ombud/advokater. Jag ville hålla mig neutral och då återstod endast att söka publicering. Framför allt trodde jag att grundlagsbrotten i så fall skulle skaka om ”vederbörande”. Jag vet, att brott mot författningen/grundlagen är förstasidesnytt i andra demokratiska länder. Varför inte i vårt land?

Eftersom jag först i år fått kontakt med de dömda båda läkarna angående styckmålet, har jag sedan senare delen av 90-talet och fram till hösten 2011 arbetat med att söka nå ut med budskapet att styckmålsdomen bröt mot domared, lagar och grundlag. (Uppehåll med ca två år i samband med min hustrus sjukdom och död 2002 samt senare med ca ett år för egen sjukdom.)

Jag har alltså sökt publicering i olika tidningar, bland andra: Sveriges Domareförbunds tidskrift, Svensk juristtidning, Läkartidningen, fyra gånger i SvD ”Brännpunkt” och två gånger i ”Under strecket” en gång i DN. De flesta redaktörer svarar inte utan man får vänta (undantag: DN:s Peter Wolodarski, vänligt avböjande). Man får efter någon tid telefonera, stöta på flera ggr och vänta etc. samt och påpeka varför saken är viktig. Uppvaktningsarna för läkartidningen tog mer än ett år innan det blev avslag. - I bästa fall fick jag en motivering till avslag: för långt, inte aktuellt, ingen ”sensation”, genant för de aktuella domarna m.m. (Jag har i min kritik inte nämnt några namn annat än TR2:s yrkesdomare som fanns namngivna i pressen.) Jag erbjöd att söka korta av manus och förklarade, att för en oskyldigt dömd blir saken aktuellare ju längre det drar ut på tiden.

Under den tid framlidne prof. Anders Agell var de båda läkarnas ombud sökte han kontakt med mig för diverse frågor och jag framförde bl.a. mina rättsliga invändningar (även tanken att söka resning i HD). Agell var dock helt inställd på den vällovlige men svåra uppgiften att i första hand *bevisa* att läkarna var oskyldiga till händelsen för mer än 20 år tidigare. Agell var ju läkarnas ombud och jag gjorde en tids uppehåll men fortsatte efter hand med publiceringsförsöken.

En publicering avsågs att nå ut till de människor – och de är de flesta även bland de legitimerade inom vården - som ännu utgår från att de båda läkarna var skyldiga. Men jag fann mig vara vid vägs ände. Genom Thomas far, Docent Lars-Göran Allgén, fick jag kontakt med sökandena.

Avsikten med dessa förklaringar är, att jag har använt den senaste ”tidningsversionen” som rättsutredning även vid denna resningsansökan. Den innehåller förvisso en del som är självklart eller onödigt för prövningen i HD, men rättsutredningen är kronologisk, ger en helhetsbild av ärendet och innehåller vad som kan vara relevant, varför jag (f. 1919) hoppas att den kan tjäna som underlag för resningsansökan utan att behöva omarbetas.

Mina domar och beslut i ärendet har så mycket kantanteckningar att de inte kan överlämnas. Jag utgår från att relevanta akter och domar eller beslut kan rekvireras från vederbörande domstol.

Jag vill slutligen nämna att jag vägrat att mottaga någon som helst ersättning för det arbete jag nedlagt på denna rättsak. Det gäller alltså.

2011-11-28